malt poolt. Ta olli maia ehhitamise jures töle olnud ja wigga ſanud pu läbbi, mis temma ſelga langenud; nüüd ta olli hoi= mane maas, et tohter ei teädnud, mis temmaſt jääb. Kristohw istus temma kör= was ja pani temmale külma wette kastetud nartſud pea ümber. Kadrina nuttis temma ees. Kristohw ütles Kadrinale kurwaſt ſüddameſt: „Oh pallu ſinna agga; ei olle ühtegi hädda ni ſuur, et ei wõiks lahkuda, kui agga ſaab palwet tehtud.“ Kadrina katſus palluda, agga olli temmal wägga raske; ſeſt ſüddame tunnistus olli jõudo ja lotuſt nõdraks teinud. „Minna ei olle Jſſan= dat kuulnud, ſepärraſt ei ſa Temma mindki kuulda.“ — Oh uſkmata inimene! olled ſinna ka tuhhatkorda tännamata ja tuim olnud, Jſſanda armastus ja tõſſidus jääb ikka ſeſamma, tulle agga, ſirruta käed Temma wasto wälja, pallu andeks; on ſinno pat kül ſuur, Jummala arm on ſiiski ſurem. Ütled ſinna rõhhutud ſüddamega: „Jſſand,

oh olle mulle armoline, ma ollen nõdder“; ſiis wastab Temma: „Sulle ſaab kül minno armuſt, ſeſt mo wäggi ſaab nõdruſe ſees täit wõimuſt.“ Kadrina ei ſanud palluda, waid üksnes õhkada; agga Jſſand kuleb ka õhkamiſi. „Se on nuhtluſeks meie patto wõlla eeſt“, kaebas temma. „Kas tead weel, Kristohw, kuida ikka ütleſime: oh, polle karta, meie käite tõ aitab meie lapſi ennam kui Jſſanda õnnistamine?“

Kristohw ei wastanud ſammagi, agga Klaus teggi ſilmad lahti ja nikkutas peaga tasſaste; ta olli ärkanud ja Kadrina wiim= ſiſt ſammuſt arro ſanud. Kadrina, täis römo, et ta alles ellas, hüdis: „Oh Jummal ja Jſſand, kui wägga tahhan ſind tännada!“ — Jah tännada meie wõiſtame ennemine, kui omma risti kanda. Kadrina olleks ſeſt heal melel lahti ſanud. Klaus piddi terweks, ja keik wanna wiſi peäle jäma. Agga Klaus wangutas pead ja näitis taewa pole üllesſe. „Ei“, ütles Kadrina nuttes, „ma tahhan

Eesti rahwa Kalender 1859 , lk. 31